

Gitmek Üzerine Düşünen Notlar

– Fulya Codal · 30 Ocak 2012

...

Bugün onun doğum günü. Doğum günlerini sevmez. En azından ben öyle zannediyorum. Ama içten içe beklenti içerisinde olduğunu seziyorum. Akşam yemeğe çıkıyoruz. Her zamanki gibi saçma sapan bir kavga nüksediyor aramızda. Ben ağlıyorum...

Elimde tüm sadeliğiyle okunmayı bekleyen yeni bir kitap. Hemen başlayıp okumak için heyecanlanıyorum. Hava kararmış çoktan. Zifiri karanlıkta ne yazdığını göremiyorum. "Işığı açabilir miyim?" diyorum. Bu kez homurdanmadan kabul ediyorum...

Kadın ve adamdan bahsediyor "Anarşist Aşklar" başlıklı yazıda. Birbirini seven ama eskisi gibi aşkla bakmayan gözleri anlatıyor. Bir anlığına karanlıkta konuşmaya gerek duymadan ilerlediğimiz çevre yolunun çizgilerine takılıyor gözüm. Akıp gidiyoruz boşluğa...

Kadınlar masalları seviyor ama inanmıyorlar sahiciliğine. İnanmasalar da dinlemeye bayılıyorlar. Erkeklerse ne seviyor ne de inanıyorlar masallara. Kendi masalını yazmak isteyen her kadın gibi ritmine kapıldığım hayatı sorgulamaya koyuluyorum. Gitmekten bahsediyor elimdeki kitap. Sıradan dünyam için sıradaşı yolculuk hayalleri kuruyorum, hiç gidilemeyen uzak ülkelere...

En çok istediğim ama en çok yapamadığım dürtümden yakalanıyorum. "Kaç hayat yaşayınca yorulur insan?" diyor. Düşünüyorum... Kaç köprüden geçtikten sonra, köprüden geçmenin tat vermediğine karar verip köprü'nün altından geçen ırmağa atlamak istiyor insan? Kaç kez gitmeyi geçiriyor aklından ve kaç kez kalıyor olduğu yerde...

Mutlu birliktelikler diyor; "karşılıklı sevgi, saygı ve bir de karşılıklı bir türlü çekip gidememek"den geçiyordur sorsalar; mutlu görünen mutsuz çiftlere. Sahiden yaşayamadıklarımızın ağırlığı yaşanılanlardan daha mı yüklü geliyor omuzlarımıza, bir çocuk gibi bağrımıza bastıra bastıra avuttuğumuz gitmelerimizi susturmayı başaramıyoruz içimizde!

Kitabı kapatıyorum. Yol bitiyor, eve geliyoruz. Ben duygulanmak için aradığım müsait bir gece aralığında inmek ve sığınmak istiyorum sessizliğe. O ise hislerine ayıracak kadar kıymetsiz olmadığını sandığı vaktiyle hoşbeş edebilmek için "sesli kare" (tv) yalnızlığının boşluğuna gömüyor kendisini.

Ben sürekli şaşırarak istiyorum. Heyecan duymak ve alışmamak... Aramızdaki koca dağ burada ufalansın istiyorum, o bunların hiç birini dilemiyor. Kitabımı ve kalemimi okşayıp öpüyorum. Kelimelerle sevişmek

için sayfaları yeniden açıp ortamı hazırlıyorum duygusal boşalma anım için. Haz duyuyorum, ilk kez okuyor veya ilk kez yazıyor gibi yine kalbimin hızlı hızlı çarptığını duyuyorum...

Aynı olan her şeyden sıkılıyorum. Örneğin; aynı yemeklerden, aynı müziklerden, aynı eşyalardan, aynı günlerden, aynı hayatlardan, aynı hatalardan... Değişimin kendisi çılginca cezbediyor beni. Kendi uydurduğum yemekler pişiriyorum, dilini hiç bilmediğim tuhaf müzikler açıp eşlik etmeye çalışırken buluyorum kendimi. Sırf sıkıldığım için yıllardır duran bir eşyayı elden çıkarıyorum. Bir öncekinin aynı olan günleri parçalamak geçiyor içimden. Aynı hataları tekrarlamalarımsa midemi bulandırıyor. Yerimde saydığımın özeleştirisini yapıp kendimi boğmak ve hayatım aynılaştığında içlene içlene ağlamak istiyorum. Sonra yine vazgeçemediğim o gitme isteğinin kıyısında intihar ederken yakalıyorum kendimi. Gitmek ama nereye? Bilmiyorum...

Aslında değişim denilen süreç insanın içine işleyip kendi ruhunda gerçekleşmediği müddetçe aynı olan tüm düzen değişse bile ruhta bir iyileşme olmuyor. Bazen neden ve nereye gideceğini bilmeden yalnızca gitmek isteriz. Gitmenin büyüğü çağrısına aşığızdır aslında. Gidince ne olacağını düşünmek istemeyiz. Gitme fikrinin cazibesidir yalnızca bize çağrışım yapan. Bizde kayıtsız şartsız gitmek isteriz sırf bu yüzden....

Yolculuk olduğu yerde öylece duruyorken, reelde bir karış yol kat edemezken, mecazda kilometrelerce kendi içine arşınladığın yolların uzunluğudur aslolan. Kendi içine yolculuk başlamışsa, eğer gitmeden de gidebilmeyi başarabilmişsen asıl gitme eylemi o zaman gerçekleşir.

Bütün bunları bilmeme rağmen içimde devinip duran çılginca arzuladığım gitme isteği bir cenî gibi büyüyor ve lanet olası peydah olamıyor, doğmuyor! Günler, aylar, yıllar birbirini kovalıyor ve ben olduğum yerde kıpırtısız değişebildiğim kadarıyla bekliyor ve gitmeden de gidebilmiş herkes kadar görmediğim yerlerin havasını içime çekiyor ve tanışmadığım insanların anlatmadıklarını hissediyor, tüm 'hayali' gidilemeyen varışların tanımını yapıyor ve görmüş geçirmiş gibi anlatıyorum. Düşsel bir yerinde sayış ve erişim bu...

Aşık Veysel oluyorum kendimce. Görmeden sevmeyi, okumadan yazmayı, yazamadan anlatmayı ve sahici olan duygudur diyip iptilaya uğrattığım eksikliğini özümsemeye çabalıyorum. Şaşırarak istiyorum, merakımı dürtüklemek, aklımın rahatsız malikânesini dağıtmak, kalbimi bozgunlara uğratmak... Oysa ötekilerin en sevgili huyu meraksızlık, en acıklı şarkıları ruhsuzluk ve en güzel kokuları gülümseyebildiklerinde saçılan gamzelerin tohumları....

Kendimi keşfediyorum. Keşfetmek acı veriyor. Kendimi keşfederken insanları, insanları keşfederken hayatı ve en sonra ölümü keşfetmeye çalışıyorum şaşkınca. Ölmeden olmuyor! Sonunda anlıyorum ki, ne ben kaşifim, ne insanlar, ne hayat keşfedilmeye müsait, ne de deney yapabilmek için kobay olmaya elverişli. Her yanım kan kaybından yerle bir olmuş ütöpyalarla çevrili.

Her Şeyden cayıyorum. Alamıyorum, çözemiyorum, anlatamıyorum, susuyorum...

Mor bir kuŐ görüp uçmaya öykünüyorum fütursuzca...

fulya/aralık2011

...